

Radomil Hradil

Kaspar Hauser – jedna z největších křesťanských postav

Kaspar Hauser, dítě Evropy, nalezenec, „vlčí dítě“, záhadný člověk, který se jako šestnáctiletý objevil jednoho dne roku 1828 v Norimberku, aniž uměl chodit, mluvit a myslet. Přitom šlo o významnou individualitu, která měla zásadním způsobem zasáhnout do vývoje evropské civilizace.

Radomil Hradil je autorem knihy **„Jmenuji se, nakolik je mi známo, Kaspar Hauser“**. V epilogu této knihy autor uvádí:

Podnětem k sepsání této knihy mi byla letošní (v roce 2006) návštěva Ansbachu v doprovodu Eckarta Böhmera, intendanta ansbašských Hauserovských slavností. Tak jako on a jiní přede mnou, pocítil jsem intenzivní impuls, naléhavou potřebu oživit Hauserův příběh – v sobě i na veřejnosti; i tady je třeba vidět probleskování jasu Kasparovy hvězdy. Učinil jsem to podle svých možností. Opíral jsem se přitom zejména o dvě obsáhlé knihy německého anthroposofa Petera Tradowského a dále o některá novější sdělení týkající se posledních genetických analýz a publikovaná na internetu. Mým záměrem bylo především seznámit čtenáře se životem Kaspara Hausera v Norimberku a Ansbachu – vždyť u nás (ponecháme-li stranou román Jakoba Wassermanna, který se sice o historická fakta opírá, ovšem dále je rozvíjí a fabuluje) snad nevyšla faktografická publikace na toto téma! Abych svého záměru dosáhl, nechával jsem především promlouvat Hauserovy současníky i jeho samého a příliš jsem do příběhu nevstupoval vlastními komentáři. V poslední části jsem pak chtěl ukázat pozadí tohoto zločinu, ať už dynastické či okultní... Tady jsem dával slovo zejména Tradowskému, který podal velký příspěvek k objasnění všech souvislostí. Na závěr jsem připojil několik meditačních cvičení, která mohou být pomůckou k přijetí Kaspara Hausera do vlastního srdce. K vykreslení osobnosti Kaspara Hausera jsem považoval za důležité zpřístupnit také jeho akvarely a jeho báseň oslavující první rok života mezi lidmi. Snad tedy tato kniha pomůže k tomu, aby tu Kaspar Hauser mohl být s námi, u nás, v nás.

* * *

Než uvedeme velice zajímavou ukázkou z této knihy, připomeneme některá důležitá data ze života Kaspara Hausera, jak je předkládá autor ve své knize:

Kaspar Hauser se narodil 29. září 1812 jako prvorozený syn Karla, velkovévody Bádenského a Stefanie Beauharnais (adoptovaná dcera Napoleona). 16. října téhož roku je oficiálně oznámena smrt tohoto chlapce. (Stejně tak – jako „neduživé dítě“ - umírá o čtyři roky později třetí jejich dítě, rovněž chlapec, přestože další dvě dívky se těší dobrému zdraví.) Rychlým odstraněním dvou potomků byla zlikvidována mužská větev velkovévodství Bádenského a k moci se tak dostává linie Hochbergů.

První chlapec před formálním úmrtím nebyl ani pokřtěn, i když matka Stefanie mu chtěla dát jméno Gaspard. Je možno se domnívat, že zemřelý nemluvně bylo podstrčeno a Kaspar (jak ho jeho věznitelé pojmenovali) byl ukryt tak, aby o něm nikdo nevěděl, ale především, aby byla degradována jeho osobnost. Z tzv. okultního hlediska lze předpokládat, že pokud by byl syn Bádenských zavražděn, mohl by se v brzké době znovu inkarnovat. Pokud však po určitou dobu života – v tomto případě téměř 16 let – se tělo člověka nemůže vyvíjet, předpokládá se, že i jeho duše bude navždy zlikvidována. Tento plán ovšem zosnovatelům nevyšel. Na Kasparova žaláříka je možno nahlížet jako na zachránce, když ho nakonec 26. května 1828 „vysazuje“ v Norimberku do světa lidí. Nejspíše se předpokládalo, že mladík skončí v nějakém ústavu, nebo bude přijat k vojsku. Chlapce si však berou do péče jisté rodiny, kde jeho pokroky ve výuce jsou překvapivě rychlé. Ale především jeho citlivost a vnímavost je natolik silná, že proto, aby přecitlivělostí i bolestmi tolik netrpěl, musí být až potlačována – například postupným navykáním na masitou stravu. Kaspar po dobu svého žalářování jedl pouze kvalitní chléb a vodu.

V roce 1931 se chlapec stěhuje z Norimberku k další rodině v Ansbachu. Ještě předtím je na něm spáchán pokus o vraždu, po němž mu na čele zůstala jizva. Druhý pokus o vraždu byl uskutečněn 14. prosince 1833 bodnutím do oblasti srdce a za tři dny poté Kaspar Hauser umírá.

Mise a oběť Kaspara Hausera

Rudolf Steiner jednou v odpovědi na dotaz L. Polzer-Hoditze poznamenal, že *„není důležité, kdo byl Demetrius, kdo byl Kaspar Hauser; takto položené otázky jen odvádějí pozornost od skutečného dění. Není důležité, kdo byl Demetrius, kdo byl Kaspar Hauser, nýbrž co bylo skrze ně zamýšleno. Co bylo skrze ně zamýšleno, to by nás mělo zaměstnávat; neboť s takovým úhlem pohledu najdeme vždycky klíč k porozumění nejedné obtíže.“*

Ze zpráv Hauserových současníků nám vyvstává obraz čisté, dětsky nezkažené duše, milující všechny lidi a přející všem lidem dobro, soucítící a útrpné. Poznáváme v ní duši nesoucí v sobě prapůvodní síly křesťanství, síly Kristova impulsu. Jsou to síly srdce, síly středu. Vidíme, že Kaspar Hauser přichází, aby tyto síly jakožto německý vladař (možná i císař německé říše) vnesl do světa tak dalece, že se stanou součástí sociálního, politického a hospodářského života. Jeho úkolem je připravovat evropské lidstvo na příchod Krista na éterné pláni. *„Kristus se znovu zjeví proto, že lidé se k němu budou pozvedat v éterném zření. Když toto pochopíme, pak se nám duchovní věda bude jevit jako příprava lidí na znovuzjevení Krista, aby nenastalo to neštěstí, že tuto velkou událost přehlédnou, nýbrž aby vyvrátili k uchopení tohoto velkého okamžiku, který můžeme označit za návrat Krista. Člověk bude schopen vidět éterná těla, a bude schopen vidět mezi těmito éternými těly Krista, to znamená vrůst do světa, v němž se mu pro jeho nově procitnuvší schopnosti zjeví Kristus.“*

Pak už nebude nutné dokazovat existenci Krista z všelijakých listin, ale budou tu očiti svědkové přítomnosti živého Krista, takoví, kteří ho prožijí v jeho éterném těle. A z tohoto zážitku se naučí, že tato bytost je tatáž bytost, která na počátku našeho letopočtu vykonala mysterium na Golgotě, že to je Kristus.“ (Rudolf Steiner)

Farář Fuhrmann (Kasparův učitel) v souvislosti s křesťanskou naukou o usmíření píše: „Právě zde vyslovoval Hauser největší, nejvznešenější cit, právě zde ukazoval dojetí a horlivost, která každého, kdo ho viděl tak jako já, strhla k obdivu. Jeho slzy proudily nepočítané při vyprávění příběhu Ježíše Krista, jeho slova a jeho gesta vyjadřovala nejhlubší pokoru, nejsvětější obdiv k trpícímu Spasiteli.“ Rudolf Steiner údajně jednou poznamenal: „Vedle Christiana Rosenkreutze prožíval Kaspar Hauser utrpení Krista nejsilněji.“

Hraběnka Keyserlingová referuje o tom, že se Rudolfa Steinera během jeho pobytu v Koberwitzi v červnu 1924 jeden antroposof zeptal, zda by mohl něco sdělit o předchozí inkarnaci Kaspara Hausera. Druhého dne Steiner odpověděl, že duchovně bádá tam, kde Kaspar Hauser vkročil do fyzického bytí, a tam, kde byl zavražděn. Nemohl však najít ani předchozí, ani následující vtělení. Podle něj se zde jedná o vyšší bytost se zvláštní misí na Zemi.

Již někdy v roce 1905/1906 uvádí Rudolf Steiner v rozhovoru s jednou anthroposofkou v Norimberku, že Kaspar Hauser byl „rozehnaný Atlant’an“. Smysl této záhadné poznámky může podle Tradowského spočívat pouze v tom, že Kaspar Hauser se od atlantských časů dosud neinkaroval. „Zvláštním, ba téměř jedinečným rysem Hauserovy bytosti tedy je, že se, aby mohla pomáhat lidstvu, od Atlantidy zdržela inkarnace, že se sama ve smyslu duchovní oběti inkarnace zřekla. Tato oběť, která byla jedinečným úkolem této vysoce vyvinuté individuality, vyvěrala z vysoké míry nesobeckosti, které je hlubokým bytostným znakem Kaspara Hausera. Dojem prapůvodní nesobeckosti měli všichni, kdo se s Kasparem Hauserem bezprostředně a nezaujatě setkali.“

Rudolf Steiner jednou v souvislosti s první světovou válkou řekl: „Naprosto se nemuselo stát to, co se stalo. – Ale to, co se stalo, bylo vždy nutné.“

Cesta Kaspara Hausera pozemskou inkarnací je cestou obětní.

Kaspar Hauser přichází s pověřením, které je mu znemožněno splnit. Stává se obětí zločinu. Nechová však zášť vůči svým vrahům a v okamžicích své smrti se prostupuje myšlenkou „Otče, ne má, ale tvá se staň vůle!“ „Žije v přítakání svému osudu. Bere na sebe svůj kříž a proměňuje svou obětní cestu na svobodný obětní čin. Obětní cesta nabývá významu prostoupení individuality Kristem (...) Když člověk, tak jako Kaspar Hauser v křesťanském smyslu, přijme a promění utrpení, které na něj bylo sesláno – a které nevyplývá z osudového provinění osobnosti – stane se to, čemu bytosti nepřátelské vůči vývoji lidstva a jejich lidští služebníci nedokážou porozumět nebo to předem vypočítat. Jejich plány jsou zkríženy, jsou ukázány meze jejich poznání, jejich moc je omezena.

Když Kaspar Hauser proměňuje obětní cestu na svobodný obětní čin, stává se druhem Krista. Obětní smrt nalézá naplnění ve vzkříšení. Toho se lidstvu dostává ve spirituálním poznání jeho bytosti. Můžeme tušit, že jeho budoucím působením budou zjeveny síly vzkříšení, které byly posíleny jeho obětí, a že on, jehož chtěly mocnosti zla tím nejstrašnějším způsobem zničit, spolupracuje na spasení zla. Kaspar Hauser se svou obětní cestou stal jednou z největších postav lidstva.“